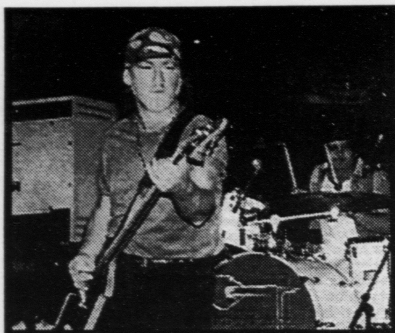

Ian Gillan er í stórformi, og syngur sum hann ekki hefur gjort í nögv ár

Roger Glover á bass og Ian Paice á trummum leggja botnin í Deep Purple

Steve Morse er trúgvur móti gamla Deep Purple ljóðinum

Rockabbbar við ferð á

Deep Purple gjördu innrás í Keypmannahavn hóskvöldið, og við øllum sínum framúrskarandi rocklögum fingur teir ein stúgvandi fulla KB-høll upp á kók

EYÐUN KLAKKSTEIN
(KEYPMANNAHAVN)

– Tað næsta vit fara at spæla, er ein vøgguvísa, sum eg plagi at syngja fyri dóttir míni.

Svartklæddi sangarin Ian Gillan eftirlíknar eini mammu, sum rurar sitt barn í blund, meðan orgulið hjá Jon Lord varisliga brummar í bakgrundini.

– Hon er bara 14 ár, leggur hann afturat, og so fer alt í luftina.

Ljósini á pallinum bleiktra sum snarljós, og hátalararnir spræna ljóðini hjá teimum fimm limunum í Deep Purple út í KB-høllina.

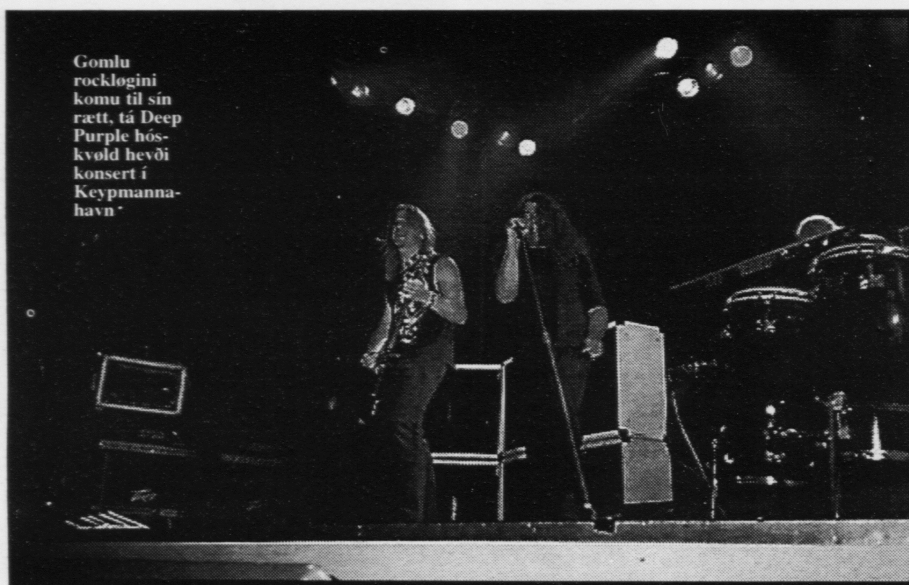
Speed King dronar avstað og konserthøllin í danska høvuðsstaðnum kókar.

Ein tími er farin av konsertini við enska rockbólkunum, og enn ein klassiskur rocksangur hjá teimum livlugu áhoyrarunum.

Deep Purple eru á konsertferð í Europa, 30 ár eftir at bólkurin hevði síni fyrstu hit, og nú hava vindarnir ført til Keypmannahavn. Teir koma úr Helsinki og næsta konsertin verður í Stockholm.

Deep Purple hevði sína bestu tíð í 70'um, tá teir mentu seg til at verða millum bestu rockbólkarnar í heiminum. Saman við bólkum sum Led Zeppelin og Black Sabbath lögdu teir stóðir fyri rocktónleikin í 70'um, og so seint sum í mai mánaði í ár góvu Deep Purple eina nýggja fløgu út.

Uttan Blackmore
Tað hevur verið nögv kland-

Gomlu rocklögini komu til sín rætt, tá Deep Purple hóskvöldið hevði konsert í Keypmannahavn

ur og stríð í bólkunum, men nú lýsa teir fimm tónleikarnir av gleði, tá teir standa á pallinum og spæla nakrar av bestu og kendastu rock-sangunum sum eru gjördir.

Upprunaligu limirnir í bólkunum – Ian Gillan, Jon Lord, Roger Glover og Ian Paice – eru allir farnir um tey 50 árin, og við sínum 58 árum er orgulspælarin Jon Lord aldursforseti í bólkunum.

Tiltikni gittarspælarin Ritchie Blackmore, sum hoyrir til upprunaligu manningina, er ikki longur við. Hann hevur verið so ringur at hava við at gera, at hinir fyra vilja ikki hava hann við. Ti er tað tann »bert« 44-ára gamli Steve Morse, sum nú ræður yvir teimum seks gittarstreingjunum í bólkunum.

Og tað ger hann væl. Hann er trúgvur móti gamla Deep Purple ljóðinum, men á teimum nýggju sangunum setur hann sín egnu dóm á og stóvar 70'ara ljóðið eitt sindur av, uttan at tað tó oyðileggur heildina.

Svensk parodi
Konsertin við Deep Purple byrjar við einum tíma saman við svenska bólkunum Hammer Fall.

Teir hita upp, sum tað plagar at eita. Men tað er eingin sum blívur heitur.

Ljóðið er ikki tað besta, ljósið sum í einum disko-teki, áðrenn ravmagnid var uppfunnid, og bert eina litla løtu – tá teir spæla *Man on the Silvermountain* hjá Rainbow – ljóða teir sum nakað annað enn ein parodi uppá ein rockbólk.

Eftir at teir hava spælt lagið, sum øll vildu hoyra – tað seinast – hava takkað fyri seg – á svenskum – og biðið fólk um at keypa fløguna hjá sær, fara teir av pallinum, ljósini í høllini verða tendrað, og so verður gjørt klárt til høvuðsnafnið.

Og tá ensku rockarnir verða sleptir leysir á pallinum, er sum vent í holuni. Ljóðið er framúr, og ljósini, hóskandi við nógvum korkalittum strálum, lýsa upp í myrkrunum, og á pallinum seta teir í Deep Purple hol á eina rundferð gjøgnum 30 ár við rocki, buldri og braki.

Nýtt og gott gamalt

Tað er nýtt og gott gamalt, betri enn Arni Thomsen kann blanda tað, og tað verður spælt við liv og sál. Nakrir av sangunum av fløguni *Abandon*, sum kom

út fyrr í ár, fáa sína søk fyri. *Any fule kno that* og *Seventh Heaven* skara framúr, og við tí orkufulla gittarspælinum hjá Steve Morse verða sangirnir lyftir upp ímóti tí, sum Deep Purple gjörði fyri 20 árum síðani.

Men tað er tá rockabbarnir fara eitt sindur longur niður í lumman og draga hittini frá 70'um upp, at áhoyrarafjöldini rættiliga fær veingir.

Eitt av hæddarpunktunum er, tá kendasti sangurin hjá Deep Purple, *Smoke on the Water*, verður spældur. Hann hevur annars ikki verið á skránni konsertkvöldini frammanundan hesum, men meðan sangurin við tí kenda gittarriffinum rungar, er tað ilt at fmynda sær, hvussu Deep Purple kunnu fara á pallin og niður aftur, uttan at bjóða uppá hendan legendariska rocksangin.

Og sjálvt um teir hava spælt sangin nógvar hundrad ferðir fyrr, gera teir tað framvegis líka inniliga, sum teir plagdu at gera í 70'um, og tað ljóðar framvegis gott.

Tað er eyðsýnt, at Deep Purple framvegis eru fegnir um at verða á pallinum, at spæla saman og at sigga áhoyrarnar hugna sær. Teir

liva allir sum familjumenn nú, og langt er frá lívinum í 70'um og til tað, teir nú liva, men tá streymur verður settur á ljóðfórni, og fólkid savnast frammanfyri pallinum, er tað sum teir verða gandaðir aftur í fortíðar stórform.

Jon Lord stendur aftanfyri orgulið við sínum gráa hárið í einum hestahala og sólbrillum uppi á nösini, David Glover smílist og smílist, meðan hann stýrir bólkunum við sínum bassgittar, og aftanfyri trummurnar situr ein fíðin Ian Paice og líkast einum pensióner-adum sjórænara.

Halda fast í farnari stórtíð

Og skuldi onkur havt vánaligt útsýnið til pallin, so kann tað siggjast á áhoyrarafjöldini, at talan er um ein gamlan bólk. Tað er ein rúgva av tilkomnum fólkum í KB-høllini hetta hóskvöldið, og langt er ímillum tey heilt ungu.

Og fólkini eru ymisk. Har eru tey, sum eru vaksan frá 70'ara rockinum, og nú meira líkjast fólkum, tú kanst hitta á teimum bonaðu gólvunum, men sum alikavæl í tveir tímar vilja leita aftur til farnar dagar.

Har eru tey, sum í gerandislívinum stórtíðast aftanfyri diskin á almennu stovum, ella sum tú bara hittir í sosialpedagogiskum høpi, og tey hava lagt stranga eygnabráid í niðastu skuffuna heima við hús.

Og so eru tað tey, sum við tí útasta av fingerpissunum halda fast í eini farnari stórtíð, við eini svartari T-shirt stramt um vaksandi búkin, ringi í oyranum og eini øl í hondini.

Men í einum ruðleika av ljósi og larmi savnast hesi fólkini aftur í einum samanhang, sum tey annars bert kunnu droyma seg aftur í.

Tey liva við tónleikinum, syngja, veipa við ømunum, og smílast stundum, tá onkur góð løta rennur fram fyri tey aftur.

Tey eru so nögv afturi í 70'um, sum tey kunnu verða.

Verdukt punktum

Einasta fløgan av týðningi, sum Deep Purple hevur gjørt seinastu tvey ártýggjundini, er *Perfect Strangers* frá 1984, og av henni spælir bólkurin titulsangin.

Teir spæla eisini *Ted the Mechanic*, *Woman from Tokyo* og *Lazy*, og tá teir fara av pallinum klokkan hálvum ellivu, hálvannan tíma eftir at teir fóru í gongd, munnu teir neyvan halda, at teir sleppa so lætt.

Teir verða sjálvandi róptir upp aftur á pallin, og eftir enn ein sang av nýggju fløguni, seta teir eitt verdukt punktum við tí frálíka *Highway Star*.

– Takk fyri. Tit eru framúrskarandi, sigur Ian Gillan fyri sjeindu ferð hetta kvöldið, og so fara teir av pallinum, og hóast fólkid vil hava teir upp aftur, verður ljósið í høllin tendrað.

Deep Purple hava víst spæligleði, sum tað ikki er vanligt at sigga hjá 30-ára gomlum bólkum, og hóast teir nærkast pensiónsaldri, er tað eitt fornermils at biða teir leggja tónleikin á hillini.

Ið hvussu so er so leingi, sum teir spæla so væl!